

TRÅNG ÄR PORTEN

 Tack, broder Neville! Tack! Det är så gott att vara tillbaka i Herrens Hus. Jag njuter alltid av att få komma tillbaka till tabernaklet, vart jag än far. Det är någonting med det här lilla gamla stället, som jag tycker om att komma tillbaka till. Det är bara, å, jag. . . Det var min första och enda församling, som jag någonsin var pastor för. Och det verkar bara fint att komma tillbaka hit igen. Och jag tror, att den där härliga morgonen, då solen vägrar att skina och stjärnornas ljus bleknar ut, tror jag att det kommer att vara några från det här tabernaklet närvarande där den dagen, som är tvagna i Lammets Blod. Jag väntar på den tiden.

² Då jag kom genom rummet just nu, mötte jag syster Arganbright där bak. Och hon talade om för mig, att det var några människor här, som var med på Kingston-mötet, som var på besök den gången och jag. . . Så glad att få ha dem här som ett vittnesbörd. Var de än är någonstans, om de vill hålla upp sina händer, som var på Kingston-mötet på Jamaica! Bara, ja, långt där bak. All right, det är fint.

³ Jag ser Orals postkort. Jag antar, att Ni redan har pålyst hans möten. Jag visste det inte förrän, datumen, förrän igår. Jag tror det börjar den sjätte, eller hur? Sjätte till och med den femtonde, broder Roberts i Louisville. Gå nu och hör honom! Broder Roberts är en — en av mina närmaste vänner och en verklig Kristi tjänare. Och jag är säker på, att Ni kommer att njuta av hans budskap, kväll efter kväll. Och en. . . Hans, då han ber för de sjuka, är jag — är jag säker på, att Ni kommer att se Gud verka, för han är en mäktig troskämpe, broder Roberts är det och en man, som Gud använder på ett mäktigt sätt. Och hans verksamhet har stigit från. . .

⁴ Jag kommer ihåg då jag först mötte broder Roberts, han var i ett litet slitet tält borta i St. Louis i Missouri och jag var. . . Nej, Kansas City i Missouri. Och jag var i Kansas City, Kansas, i en hörsal. Han satt på första bänken. Sedan mötet var slut, gick han runt till bak i lokalen och pratade. De presenterade mig för honom. Han är yngre än jag, Oral är några och fyrtio. Och så sa han: "Tror Du, att Gud skulle höra mina böner för de sjuka?"

Jag sa: "Broder, Han kommer att höra vems böner som helst, som vill be." Nåväl, han satte igång och han sa: "Här går jag!"

⁵ Och han är en mycket duktig man och collegeutbildad, fyra år i psykologi och jag är säker på, att han är en — han är en högt begåvad man. Och nu har han kommit dithän, att han

har en stab av rådgivare omkring sig och sådant, så att då han talar, tänker han ut det. Och Ni kommer verkligen att tycka om honom, det är jag säker på.

⁶ Och så skulle jag nu vilja ge bara en liten redogörelse för vad vår Herre gjorde i vår lilla ödmjuka mötesserie på Jamaica och i Puerto Rico. Det var underligt, att jag for dit, för många kallelser kommer in, som Leo här vet, så att telefonen. . . Och under en veckas tid är det bokstavligen hundratals platser, som ber om möten. Men ändå tycker jag om att känna mig ledd dit jag far, känna för det. Om jag far för att människorna har skickat efter mig, då kommer jag i den församlingens eller den organisationens namn. Om jag skulle fara därför att broder Neville sa, att jag skulle fara, skulle jag vara tvungen att fara i broder Nevilles namn. Utan jag tycker om att fara då Jesus sänder en, så man kan gå i Herren Jesu Namn för att möta människorna.

⁷ Och jag låg på sängen och jag hade varit litet trött. Den här dalen, förr eller senare kommer jag att vara tvungen att lämna den här dalen, för den fördärvar min hals till den grad, att jag nästan bara inte kan stå ut med det. Jag kan vara borta och komma tillbaka. . . Vi kom här om dagen, Leo och jag, inom fyrtio engelska mil, sedan jag varit i sumpmarkerna i Florida klarnade halsen upp och inom fyrtio engelska mil från Louisville täpptes den till igen. Broder Banks Wood borde vara här någonstans i förmiddag. Och här om dagen, då vi kom in från Kingston och — och Puerto Rico, där min hals hade varit alldeles perfekt, och jag kom av flygplanet, fortfarande all right, och innan vi kunde komma till Jeffersonville, täpptes den till igen. Ser Ni, det är dalen här. Det är bakterierna i luften, eller också är det Gud, som försöker få mig härifrån, endera. Så jag — jag förstår det inte. Jag har bett och frågat så många gånger.

⁸ Men emellertid hade jag just vaknat upp, det var omkring klockan tre på morgonen. Och min hustru och lille pojke sov. Och jag ställde mig upp vid sidan av sängen och jag såg att ett stort antal människor hade samlats på en stor plats och jag sa till Billy Paul: ”Gå in dit, Du, och ge de där människorna bönekort!”

⁹ Och han sa: ”Okay, pappa.” Om några minuter kom han tillbaka och sa: ”Man kan inte ge de där människorna bönekort.” Han sa: ”Ser Du den där mannen, som står här?”

Jag sa: ”Ja.”

¹⁰ Han sa: ”Han var här borta och jag sa: ’Alla, som vill ha ett bönekort, räck upp Era händer!’” Och, sa han, ”jag gick för att ge honom ett bönekort, då gick han någon annanstans. Och då gick jag dit bort och han var någon annanstans. Nu är han här, långt bak här borta.” Han sa: ”Jag kan inte ens dela ut ett enda bönekort.”

¹¹ Jag sa: ”Nåja, Billy, Du kommer inte att behöva dela ut bönekort, för det är så mycket utrymme här, att alla kan. . .”

Bönekort är till för att hindra kravaller, ser Ni. . . Och hålla dem i ordning. Jag sa: "Å, jag kan ta allesammans dit, inte flera än vad det är på den platsen jag har, och ställa upp dem och be för dem en efter en."

¹² Och han sa: "All right." Och han vände sig åt höger och gick bort från mig. Och jag vände mig åt *det här* hållet, då han gick bort åt *det där* hållet, och gav akt på honom.

¹³ Och jag hörde en Röst komma ner ifrån Himmelen och sa: "Men vid den här tiden ska jag börja förstora Dig." Och jag tittade och jag har aldrig sett en sådan människoskara, de svärmade från alla håll.

¹⁴ Och broder Roberts namn nämndes, man sa: "Nu kommer broder Oral Roberts för att träffa Dig."

Och jag sa: "Hur ska jag hälsa på broder Roberts?"

Man sa: "Precis på samma sätt, som han hälsar på Dig."

¹⁵ Nåväl, jag såg broder Roberts komma med en svart kostym på sig och en liten hatt som den Bing Crosby bär, de där små vänd upp den och dra ner den, en liten svart hatt. Och jag stod liksom uppe och han tittade upp och sa: "Hallå, broder Branham!"

Och jag sa: "Hallå, broder Roberts!" och skakade hand med honom.

Han sa: "Du har en fin folkmassa."

¹⁶ Jag sa: "En hel massa, broder Roberts." Och han vände sig om och gick bort samma väg som Billy gjorde, åt höger.

¹⁷ Och jag tänkte: "Varifrån ska jag tala till dem?" Och jag försökte överallt att finna en plats att tala. Jag var i en sådan situation, något nedstämd, att jag inte kunde se, varifrån jag skulle tala till dem.

Och någon sa: "Nå, kom över hit!"

¹⁸ Jag sa: "Tja, man skulle inte kunna se bättre där." Och jag började gå över platsen. Och jag kom ihåg det här då, jag sa: "Huvudsaken för mig att göra är att alltid förbli ödmjuk i mitt hjärta, inför Gud och Hans barn."

¹⁹ Och jag kom ut ur synen. Och jag tänkte: "Vad betyder det där? Kanske det betyder, att vi ska få så. . . Eller var är det, var ska han vara någonstans?" Ser Ni, ibland, i synerna, talar Han inte om för en precis var, Han — Han talar bara och man bara. . . Det är liksom i liknelse. Och jag är säker på, att Ni, som läser Bibeln, förstår det där.

²⁰ Och då gick jag in i det främre rummet och satte mig ner en liten stund och det var omkring halv fyra eller klockan fyra om morgonen. Jag blev riktigt sömning. Jag gick tillbaka och la mig ner och jag drömde en dröm och det var en högst besynnerlig dröm. Och nästan alla av Er känner en av ledarna,

Jack Moore, broder Jack Moore. Jag har känt honom i årtal. Jag tyckte, att jag var ute på en träff med hans dotter, en flicka ungefär sjutton år gammal, och tog henne vid handen och ledde henne uppför backen, lilla Jackie. Nåväl, jag har känt henne sedan hon var bara ett dibarn. Och jag ledde henne uppför backen och jag gick tre stads kvarter uppför backen och ledde den här flickan. Och vi kom under ett stort träd och hon satte sig ner. Och liksom en massa små tonårsflickor idag bär de där kjolarna, som liksom buktar ut, Ni vet, och hon hade en sådan sorts kjol. Och hon tog den här lilla kjolen och liksom bredde ut den och satte sig ner. Och liksom unga människor vanligen tittar på varandra knäppte hon sina händer *så här* och började titta upp mot himlen. Nå, Jackie är en mycket fin liten flicka, men hon har en stor, stor mun och stora, stora ögon och liksom sandfärgat hår, inte alltför tilldragande men en verklig liten dam. Och jag kunde se hennes stora ögon, då hon tittade mot himlen och hur spegelbilden av himlen var i hennes ögon.

21 Nåväl, jag gick ungefär fem fot ifrån henne och liksom la mig ner på sidan *så här* och fick tag i ett strå och stoppade det i min mun och började tugga på det här strået. Och jag började tänka: "Vad gör jag här uppe? Å, jag, en gammal man, och med den här unga flickan! Varför," sa jag, "Jag är gift och har en skara barn. Jag har ingenting att göra här uppe med den här unga flickan."

22 Och jag började resa mig upp. Och då jag gjorde det, kom en Röst från trädet och sa: "Det här är som ett tecken och av en anledning."

23 Och jag vaknade upp och jag nästan skrek, en — en mardröm. Jag tänkte: "Å, undrar om det där betyder, att jag kommer att avfalla eller att någonting händer mig. Nåja", tänkte jag, "om jag börjar försöka använda mitt eget förstånd, då kommer jag att blanda ihop alltsammans, så jag ska bara vänta på Gud." Och jag började be. Jag sa: "Herre, har den där drömmen att göra med den där synen precis i den tidiga delen av natten, eller vad betyder den?"

24 Efter att jag väntat en stund, kanske en timme (Min hustru var redan uppe och hade frukosten klar.) då kom Rösten tillbaka igen och sa: "Fortsätt till Kingston, så ska det där bli Dig sagt, vad Du ska göra."

25 Så jag for omedelbart till Kingston. Och de — de fick veta på torsdag kväll, att jag skulle vara där på fredag. Det var all annonsering vi hade. Jag är inte så bra på att göra . . . ? . . . eller uppskatta folkhopar, för jag överdriver det vanligtvis. Men första kvällen skulle jag säga, att vi hade omkring tolv, å, omkring tolvhundra människor ute, för det hade bara varit känt en dag. Och nästa dag skickade de iväg löpare, som

sprang fyra engelska mil i stafett uppför bergen. En löpare sprang i fyra timmar och lät sedan någon annan löpare fortsätta uppför bergen. Och andra kvällen var där omkring fem tusen. Och tredje kvällen uppskattades det till omkring femton, kanske tjugo, tusen. Och det var tusenden och åter tusenden, som kom till Herren.

²⁶ Och synen, det var den lilla församlingen, flickan var jungfru, bara ett barn, och det betydde församlingens jungfrulighet. Och de tre stads kvarteren uppför backen var tre dagar jag skulle predika. Och genom mitt ämbete ta den lilla jungfruliga församlingen från där hon var högre upp i det, som hör Gud till, så att det skakade hela ön.

²⁷ Och, å, predikanter och folk däromkring grät och tiggde och övertalade: ”Bara en eller två kvällar till!”, stadens befattningshavare.

²⁸ Vi for därifrån till Puerto Rico. Där möttes vi av mäktig, stor seger och tusenden och åter tusenden packades på banan, så att det uppskattades, att ungefär fyrtio tusen dyrbara själar kom till Herren Jesus. Och vid avfärden, jag hoppas jag. . . Jag ska säga det här till min egen församling, men jag skulle inte kunna göra det ute bland allmänheten, i kretsar där hemfolket inte är, för det skulle kunna uppfattas fel. Men jag har domarens namn här på en papperslapp, han som höll talet då vi for, just här, han och hans personal.

²⁹ Och jag. . . Han — han sa: ”Vi har haft äran här på ön att få ha olika predikanter.” Han sa: ”Då herr Billy Graham precis nyligen har lämnat ön”, och sa han, ”vi hade en — en härlig mötesserie”, sa han, ”men Billy Graham gav oss bara samma Evangelium, som vi alltid har hört.” Han sa: ”Sedan hade vi äran att få ha herr Roberts på ön”, sa han, ”och herr Roberts gav oss en härlig tre dagars mötesserie. Men”, sa han, ”utgifterna blev så höga, på hotellet”, sa han, ”blev det trettiofem tusen dollars för tre nätter i hotellutgifter.” Han sa: ”Sedan var herr Osborn här, som var en mäktig Kristi tjänare. Men”, sa han, ”då herr Osborn for härifrån, blev det besvikelse, det såg ut som allting var slut.”

³⁰ ”Men”, sa han, ”vi la märke till i den här mötesserien, att det faktiskt knappast var någon på plattformen för broder Branham att be för. Men”, sa han, ”sedan mötena var slut, fick vi plocka upp lastbilslaster med gamla stolar och påkar och allting ute i auditoriet.” Han sa: ”Det var inte en man den här gången, Gud kom till oss.”, sa han.

³¹ Jag sa: ”Vänta Er inte av mina böner, utan Era böner där ute, lägg Era händer på varandra!” Och de tog fram kanske ett dussin eller två till plattformen och då andebedömningen kom ner, skrek människorna bara. Vi bodde på ett fjärde klassens hotell och betalade alla våra egna utgifter och resor själva.

³² Ni hjälpte själva till med att göra det där med Era tionden, som Ni sänder mig. Det var det, som gjorde det. Och jag vill, att Ni ska veta, att allt det där har Ni del i. Och på den stora, härliga dagen, som ska komma, kommer Gud att belöna Er för det där. Ser Ni, Ni hade inte . . .

³³ Om personen själv går och utför någonting, då, ser Ni, då den personen far därifrån, tänker de: "En stor besvikelse, Gud lämnade oss." Gud lämnar Dig inte. Han är alltid hos Dig. Ser Du, Du är lika mycket inne i det som någon, som vem som helst. Gud kanske använder en person till en viss verksamhet men det betyder inte, att den personen har något företräde till Gud, det är Din egen tro på Gud.

³⁴ Och de for dit ut i små gammaldags hjulkärror, så att de tog liksom barnvagnshjul och gjorde ett bräde och la människorna på det och rullade in dem. Och sedan mötet var slut, skulle hela kapploppningsbanan städas upp, de gick bara där med vagnar och skyfflade upp gamla små kärror och stora gamla stolar och påkar och bårar och sängar och, precis där de bara vandrade iväg och lämnade dem, för att Herrens Närvaro var där. Det är det vi vill se. Människan är ute ur bilden då, Gud verkar.

³⁵ Då jag kommit tillbaka, bara för att hjälpa till i förmiddag, ska jag tala om några minuter. Och jag bad pojarna att inte offentliggöra bandet. Tre dagar har jag allvarligt försökt tänka på: "Vad ska jag tala om?" Och i förmiddag, innan jag for, kände jag en riktigt sträng varning i mitt hjärta till församlingen. Och jag sa till dem: "Spela in bandet, men släpp dem inte till försäljning!"

³⁶ Men innan vi gör detta, skulle jag vilja ge Er bara ett litet vittnesbörd, så att det kan göra Er gott. Det gjorde mig gott. Vi for på en tre dagars fisketur, Leo och Gene och jag själv och min son Billy Paul och hans hustru, ner till en vän, som kommer hit till tabernaklet nerifrån Georgia. Och de tog oss med bort till någon sumpmark, jag vet inte precis var det var nu, nära Okeechobee eller någonting sådant, jag vet inte namnet, som de där Seminole-indianerna gav den. Men i alla fall, vi var många engelska mil bort.

³⁷ Och den här brodern Evans, hans bror är en syndare. Och han är en skicklig fiskare och han for bort till sumpmarkerna för några månader sedan. Och de har det de kallar för "mark-skallerormen". Och mark-skallerormen bet honom och han överlevde precis nätt och jämnt. Hans lem svällde upp och de tog honom till doktorerna och de gav honom sprutor. De där sakerna är dödliga. Och de har en massa bomullsmunnar där borta också, bomullsmun, mockasin, alligatorer upp till tjugo fot långa.

³⁸ Och medan vi fiskade där borta, hade jag fångat en stor, stor havsaborre. Å, det var en verkligt avkopplande dag. Och

han var så stor, att jag inte kunde få upp honom ur vattnet, och han bara rätade ut kroken och fortsatte, eller slet sig loss. Och vi fick många havsabborrar, ungefär hundrafemtio pund [75 kilo – Övers.] stora havsabborrar. Och de, en del av dem vägde åtskilliga pund, från fyra till sju, åtta pund. Och jag fångade den här stora och han kom loss.

³⁹ Och jag kastade ut igen och jag – jag fångade en till på omkring sex, sju pund. Och jag hade ett långt spö, som man måste hålla ovanför näckrosbladen. Och broder Evans hade... Vi var allesammans våta av att vada i vattnet, för det är bara träsk. Och han hade dragit av sig sina skor och rullat upp sina byxben och satt på en liten torr fläck och liksom torkade sina kläder. Och han såg den här stora fisken vältra sig omkring i buskarna och jag vadade mot honom. Han sa: "En minut bara, broder Branham, jag ska ta honom åt Dig." Och han sprang ut dit. Och jag hade dragit upp den, antar att fisken var nästan död, där den låg bland bladen. Och han sprang ut för att plocka upp honom och då han gjorde det, gav han upp ett tjut, och här kom han tillbaka. En skallerorm bet honom.

⁴⁰ Och vi tittade på det och där var hålen efter gifttänderna i hans fot, där skallerormen hade bitit honom och det plågade honom så svårt, att det var tårar i hans ögon. Han sa det kändes som om hans ben bara höll på att förlamas. Och där var vi, många engelska mil inne i sumpmarken. Han är en stor man att vara tvungen att bära. Och då en orm biter en, blir man så sjuk på några minuter, att man är nästan död. Och Leo stod i närheten. Och någonting kom till min tanke: "Du är fortfarande Gud!" Och då han höll i sin fot och grep tag i den och de där två stora gifttandshålen i den, där skallerormen hade huggit honom, la jag händerna på det stället och sa: "Herre, det är skrivet i Ditt Ord: 'De ska trampa på ormars och skorpioners huvuden och ingenting ska skada dem på något sätt.'" Och just i det ögonblicket lämnade varenda smärta hans fot. Tog på sig sina skor och fiskade hela dagen.

⁴¹ För in den kvällen och talade om det för dem, de sa: "Det är bäst, att Du går till en doktor."

⁴² Han sa: "Om Gud har skyddat mig så här långt, kommer Han att ta vara på mig resten av vägen." Vi fiskade i tre dagar, inget ont alls.

⁴³ Gud är fortfarande Gud. Han håller vartenda löfte. Och i hela min verksamhet är det där första gången jag någonsin har sett Gud komma till ett ormbett, för det var första gången jag någonsin fick tillfälle att be för någon ormbiten. Det låter en bara veta, att Han håller alla Sina löften och Hans Ord är goda och sanna. Amen.

44 Kom ihåg mötena ikväll och den här kommande onsdagen! Och be nu för någon, som verkligen behöver förbön, dvs. mig. Och kom ihåg att vara med på broder Roberts mötesserie, då den kommer till staden och hälsa honom från tabernaklet!

45 Innan vi läser Skriftställena, skulle jag vilja att vi står upp på våra fötter bara en minut. Och låt oss bara, utan musik, sjunga en eller två körer ur församlingens härliga gamla hymn: "Min tro ser upp till Dig"! All right, alla förenar sig med mig nu och låt oss sjunga den! Och tänk inte på hur Du sjunger, sjung den bara till Guds ära! Vill Du ta upp den åt oss, broder Neville!

Min tro ser upp till Dig,
Du Golgatas Lamm,
Gudomlige Frälsare.
Hör mig nu då jag ber,
Ta bort all min skuld,
Å, låt mig från denna dag
Vara helt och hållet Din!

Medan jag traskar i livets mörka labyrint
Och sorgen sprider sig omkring mig,
Var Du min Guide!
Bjud mörker bli till dag,
Torka sorg och fruktan bort!
Och låt mig aldrig irra
Bort ifrån Dig!

46 Med våra huvuden böjda skulle jag vilja läsa ur Bibelns heliga skrift, Matteus, 7:e kapitlet, 13:e och 14:e verserna. Och må Herren lägga till Sina rika välsignelser, då vi läser Det.

*Gå in genom den trånga porten, Ni! För vid är porten
och bred är vägen, som leder till fördärv och det är
många, som går in där.*

*För trång är porten och smal är vägen, som leder till
liv och det är få, som finner den.*

47 Låt oss be! Å, Gud, som hämtade tillbaka Herren Jesus från döden och från graven och har gett Honom till oss i förmiddag som ett levande Offer, vi viger ödmjukt våra liv åt Dig på nytt, vid tankarna på att Du ville vara så uppmärksam på oss. Medan vi ännu var syndare, döda i synd och överträdelse, sände Du Din enfödde Son, skapad i syndigt köttets gestalt, för att bli försoning för våra synder, så att Den Oskyldige, som led för de skyldiga, skulle kunna förena ihop oss igen i gemenskap med Dig.

48 Och, o Gud, om det finns synd mitt ibland oss i förmiddag, någonting som skulle kunna hindra Den Helige Ande från att ge oss Guds Budskap till vart och ett av våra hjärtan, ber vi ödmjukt, Herre, att Du förlåter oss våra överträdelser. Rena oss genom Herren Jesu Blod! Han, som . . . Vi vet, att vi i oss själva är intet och vi bekänner, att vi är intet. Men Du är helig, Du är

sann, Du är rättfärdigheten, Du är själva barmhärtighetens källa. Och vi kryper ödmjukt dit idag som botfärdiga själar. Då ett vittnesbörd just har gått ut från Jamaica och från Puerto Rico och där Du har gjort så mäktiga gärningar, å Gud, är det tecknet på Den Rättfärdiges tillkommelse.

⁴⁹ Hur befriade Du inte broder Evans från den där ormens gifttänder, för att han var en troende och Dina Ord alltid är sanna! Herre, befria nu oss från dödens gifttänder i förmiddag, där fienden har bitit och förgiftat oss! Låt Din helande balsam i förmiddag, Herre, mätta våra andar och rena oss från all orättfärdighet! Bota de fysiska kropparnas sjukdom, som är nedbrutna av fiendens krafter! Alla, som är i Gudomlig Närhet, må de bli helade!

⁵⁰ Tala nu till oss genom Ditt skrivna Ord, Herre! Jag vet inte, vad jag ska säga, men Du kommer att tillhandahålla det. Och varna oss, Du Herre, och gör oss redo för Din tillkommelse! För vi ber om detta i Jesu Namn och för Hans skull. Amen.

⁵¹ Jag är alltid litet sen, för jag har väntat nu. Och söndagsskolan antar jag är slut. Men det är någonting med det, då jag kommer hem, känner jag det bara som att jag har gott om tid. Ni vet, vi är alltför mycket på språng i alla fall. Så vi kommer bara att tro på Gud.

⁵² Vår Herre gav den här stränga varningen till Sin generations människor, de människor som var mycket religiösa. Och Han sa: "Trång är porten och smal är vägen, som leder till Liv, och det kommer att vara få, som kommer att finna den." Det var nu inte för att de inte var religiösa. De var mycket religiösa. Och därför att de hade litat på församlingen och på vissa trosbekännelser och samfund och (i viss utsträckning) hade trott på Gud, tänkte de att allting var all right. Men Han talade om för dem, att det skulle komma att vara få, som skulle komma in.

⁵³ Och jag undrar i förmiddag, om jag inte skulle kunna likna den generationen vid den här generationen. Ser Ni, det var vid slutet av den judiska nådatiden och Han hänvisade bakåt till olika personer och olika slut på olika nådatider och talade om för dem, att just det, som hade gjorts i tidigare nådatider, höll på att göras inför dem. Och de kunde inte känna igen det. Och låt oss se på några av de saker, som Han talade om!

⁵⁴ De kunde till exempel inte tro, att Gud var i den Mannen. Det var det största hindret, som de måste klättra över, hur Han, som var Människa, ändå gjorde Sig till Gud. De kunde inte förstå, hur Gud skulle kunna bo i mänskligt kött. Och i alla tidsåldrar, i alla tider, har Gud alltid bott i människor. Människan är Guds ombud. I varenda generation talar Gud till Sitt folk genom mänskliga läppar. Han väljer alltid någon eller något, som Han kan använda.

55 Och Han hänvisade till dem, eftersom det var en sådan stötesten, ifråga om Abraham. Han sa, talade om för dem: "Om Ni kallar Er för 'Abrahams barn', Abraham Er 'fader', så såg han min dag och glädde sig åt att se den. Profeten Abraham." Och utan tvivel hänvisade Jesus dem till att Han hade bevisat för dem, att Han var Messias, för Messiasstecknet åtföljde Honom. Och det hade varit så genom varenda generation, det där Messiasstecknet. Men att Han gjorde Sig till Gud, Messias själv, det fick dem att snubbla. De kunde inte förstå det.

56 Då nu Abraham (som de kallade sin fader) mötte Gud, var Han också i kött, för Han åt köttet av en kalv, åt vetebröd och drack mjölk och smör, i Abrahams närvaro och ändå var Han Gud. Abraham kände igen Honom som Gud och kallade Honom "Elohim", vilket är Den Allsmåttige, Jehova. En man, som bar kläder, med damm på sin kropp, och satt under ett träd, i skuggan, och åt kött och drack mjölk. Så de där kalla, hårdhjärtade, egenrättfärdiga judarna kunde inte tro, att Han skulle vara Guds Son, och kallade Abraham sin fader. Och Han lät dem förstå, att Han gjorde samma saker i Sitt kött, som Gud gjorde i ett annat kött, då Han mötte deras fader, Abraham. Och Abraham trodde det. Och de kunde inte tro det.

57 Ser Ni, då satt Abraham under sitt tält, för att Han hade gjort ett val, och det valet ställs varenda person, som är född i den här världen, inför. Trädet på gott och ont ställs framför varenda person. Och då Lot, hans brorson, och deras herdar började bråka om markerna, sa Abraham, som var en rättfärdig man, till dem: "Låt det bara inte vara något bråk mellan oss! Välj Du bara Din väg att gå!" Det tillfället kommer i varenda troendes liv. Och det står framför Dig i förmiddag och det står framför mig.

58 Lot trodde inte, att han skulle avfalla, men han började se på Sodom, där saker och ting var lätta. Och det är många gånger, som vi ser efter den lätta vägen. "Jag ska gå med i en viss bestämd församling, så kommer ingen att säga någonting om det, ser Du, för det är den största församlingen i staden." Den lätta vägen! Många gånger gör vi så, då vi har fel!

59 Kom ihåg, om Du följer Kristus, kommer Du att bli hatad av människorna, för alla som lever gudfruktigt i Kristus Jesus ska få lida förföljelse. Och om Du kommer till Kristus, kommer Du inte att komma genom någon församling eller något samfund eller någon trosbekännelse. Du kommer att komma genom Blodet, det är enda vägen in. Och Du kan inte ta någon med Dig, Du kommer att komma ensam och stå på Din egen bekännelse och Din egen tro. Du kommer inte att rida in på pastorn eller på Din mors tro. Du kommer att komma som individ, då Du kommer till Gud. Och många gånger gör vi de där dåraktiga valen.

60 Tänk om Lot, då han såg allting lätt. . . Han såg, var det var mycket pengar och mycket popularitet, för han skulle vara en främling och en duktig man, utbildad, en massa psykologi, och han kunde göra vissa saker och ändå bibehålla sin religion. Han tänkte: "Jag har tro på Gud, så jag ska bara gå ner till Sodom, så tjänar jag en del extra pengar, och jag kommer att bli en stor man, kanske en framstående predikant." Ser Du, Du har ett val att göra.

61 Och lekmännen har ett val att göra. "Jag ska gå ner till den här bestämda församlingen där. Å, varenda en i staden tycker den här är bäst! Å, stadens borgmästare tillhör den här församlingen." Nu skulle han ju kunna tillhöra en församling, som var verkligt bra, men man måste ändå bedöma den där församlingen och dess folk efter Skriften. Ibland går de för att det är en populär väg, människorna, som går till vissa ställen, klär sig bättre. Och det är där, vi begår en — ett ödesdigert misstag. Lägg nu märke till det här!

62 Och Abraham, det enda han kunde göra, var att ta det andra valet. Och ibland är det andra valet bättre än det första, om det har valts på det där sättet. Lägg märke till, att det inte dröjde länge, då Lot såg den stora staden, såg han ändå inte sin hustru förvandlas till en saltstod, han såg inte elden bränna upp staden. Men Abraham valde vägen med Herrens föraktade få. Han stannade i öknarna.

63 Och ändå, tänk om Sara skulle ha sagt. . . Kom nu ihåg, att Sara var den vackraste kvinnan i hela landet! Det fanns ingen kvinna så fager som Sara. Varenda en, som såg henne, blev förälskad i henne. Hur lätt skulle det nu inte ha varit för Sara att göra den sortens val? Men hon valde att stanna hos Abraham.

64 Å, kvinnor, låt inte djävulen blanda Er med att vara populär och gå in i *det här* och *det där*! Stanna hos Kristus, Ni! För stunden är kommen, då stora ödeläggelser ligger framför, värre än Sodom och Gomorra, för det här landet. Sodom och Gomorra kommer att vara en heder för det.

65 Medan nu Abraham hade valt den väg, som gavs honom av Gud och fick landets torftighet, var han inte alls framgångsrik. Men han visste ändå en sak, han tjänade Gud och han trodde på Gud.

66 Så en dag kom där tre män och de var ganska dammiga och slitna och Abraham tyckte synd om dem, han sa: "Kom och sätt Er ner under eken bara en liten stund!" Och medan han stod där och talade med dem, förstod han av deras sätt att tala, att de inte var bara vanliga människor. De var annorlunda. Och Abraham gick och slaktade en kalv och fick den tillagad och fick Sara att baka bröd och göra sig i ordning att ge dem mat.

67 Kom nu ihåg, två av dem var Änglar, Änglar i mänskligt kött, och en av dem var Gud själv. Och den, som var Gud, hade sin rygg vänd mot tältet.

68 Och Sara stannade i tältet. Jag tycker om att se en kvinna hålla sig på sin plats så där och inte gå ut och säga till sin man, vad han ska göra, och så fort någon kommer i närheten. Men hon stannade i tältet. Utan tvivel diskade hon eller gjorde någonting.

69 Och Denne, som var Gud, Han tittade Sig hela tiden omkring mot Sodom och Han talade om för dem, vad Han tänkte göra. Och två Änglar gick dit ner för att predika Evangeliet. Men En stannade kvar, det var Den, som var Gud, och Han sa: "Jag tänker inte undanhålla Abraham de hemligheter, som jag vet, för han kommer att vara arvtagare till världen."

70 Å, vi har rätt i förmiddag, församling, att få veta hemligheterna med Herrens Tillkommelse. Ty: "Saliga är fredsstiftarna, de ska kallas Guds barn. Saliga är de, som verkligen hungrar och törstar, de ska mättas. Saliga är de renhjärtade, för de ska se Gud. Saliga är de ödmjuka, för de ska ärva jorden." Så om den levande Gudens församling ska ärva jorden, undanhålls den inga hemligheter.

71 "Allt, som Fadern har sagt till mig, har jag sagt till Er.", sa Jesus. Och de kunde inte tro Honom.

72 Så på Abrahams tid, som Han hänvisade dem till, sa Han att då Abraham talade med Ängeln och Hans rygg var vänd mot tältet och Han sa till Abraham, att Han skulle komma till honom med ett barn. Och Sara, inne i tältet, skrattade. Och Han sa: "Varför skrattade Sara?" Vad visade Han? "Varför skrattade Sara?" Det var bara några timmar före ödeläggelsen, då det där skedde. Precis före ödeläggelsen, då den där elden kom från himlen och brände upp staden, och det där tecknet gjordes.

73 Och Jesus sa: "Ni far verkligen vilse." till de mäktiga teologie doktorerna, till en religiös nation, där bokstavligen miljoner var troende. Han sa: "Ni far verkligen vilse, känner inte Skrifterna och inte heller Guds Kraft." Till en generation som den där, som var väl övade män, som var forskare och uppfostrade församlingen. Då ett barn föddes, var det församlingens egendom. Man måste vara en israelit. Åtta dagar efter ens födelse var det omskärelse och man blev israelit till att börja med. Och prästerskapet kom från leviterna, som var utbildade genom hundratals år i Skrifterna. Ändå sa Jesus: "Ni far verkligen vilse, känner inte Skrifterna!" De kände dem i sin egen lärobok, de kände dem genom sina egna katekeser, de kände dem genom sin egen teologi. Men Jesus sa: "Ni känner Den inte, Skriften, inte heller känner Ni till Guds Kraft. Om Ni hade känt Abraham, skulle Ni ha känt igen mig. Om Ni

vore Abrahams barn, skulle Ni ha känt igen mig, för Abraham gladde sig, då han såg min tid, för han förutsåg denna tid. Då jag stod framför honom där fordom, i en kropp av kött, och gjorde det här, visste han att det var jag och han kallade mig 'Elohim'. Men här gör jag samma sak inför Er och Ni kallar mig 'Beelsebub'."

"Å", skulle de säga, "vi har Abraham till vår fader."

"Kalla Abraham Er 'fader'?"

⁷⁴ Han sa: "Å, vi, vi tillhör församlingen. Vi är en religiös nation. Vi är ett mäktigt folk. Vi är Guds folk."

Jesus sa: "Ni är av djävulen, han är Er fader."

⁷⁵ Jag skulle likna den generationen vid den här. Idag, då det finns bokstavligen miljoner människor, som bekänner sig vara kristna och inte vet mer om Gud än en hottentott skulle veta om en egyptisk natt. Det finns män och kvinnor idag, bokstavligen miljoner bekännande kristna, som gör anspråk på Kristus och inte känner till Hans Uppståndelsekrafts första princip och aldrig har smakat Hans godhet. De har aldrig känt Hans Kraft. Deras ögon är blinda för Sanningen.

⁷⁶ Han sa: "Ni är blinda ledare för de blinda. Kommer inte. . . Om den blinde leder de blinda, kommer de då inte alla att falla i diket?"

⁷⁷ Då tänkte de: "Vi är kristna. Vi är troende. Vi tillhör de högsta församlingarna, som finns. Våra rabbiner är de bäst utbildade forskare, som finns." Och ändå sa Jesus till dem, att de inte ens kände Skrifterna.

⁷⁸ Ser Ni, hur Gud har fördolt det för de visas och förståndigas ögon och uppenbarat det för småbarn, sådana som vill lära sig? Å, Guds mäktiga Kraft och oändlighet! Hur god Han är mot dem, som åstundar att vandra uppriktigt inför Honom! Han kommer inte att undanhålla något gott.

⁷⁹ Och att se den dag, då vår nation, vår värld, är fördärvad av samma sak!

⁸⁰ Jesus ville tillrättavisa dem på ett korrekt sätt. De sa: "Å, Abraham är vår fader. Och vi kommer att vara i Härligheten, bekymra Dig inte för det, för vi tror på Gud. Vi är professorer och vi tror på Gud och vi undervisar vårt folk. Och vem är Du, som kommer hit med ett – ett mystiskt litet gammalt tecken och försöker kalla det för Gud? Du är ingenting annat än en Beelsebub." Var så god, de hade sina trosbekännelser och sitt samfund.

Jesus sa till dem: "Ni är av djävulen." Tänk på det!

⁸¹ Och jag skulle likna den generationen vid den här, idag då vi har miljoner, som går in i församlingar, vi har tiotusentals. Och Gud kommer ner för att leva i Sin församling igen och för

att göra samma saker, som Han gjorde där, för att göra Sig till densamme igår, idag och i evighet. Och folk vänder ryggen åt det hela tiden, en del för att vara populära, en del för att slippa göra ett val. Det är tvingande för människorna! Man måste göra ett val. Man kan inte stå neutral. Man måste säga "ja" eller "nej". Du kan aldrig lämna den där dörren som samma person, som kom in. Det kan Du inte göra. Du har ett val att göra. Gör det för Kristus i förmiddag!

⁸² De tänkte att allt, som tillhörde församlingen, skulle bli frälst. Jesus sa: "Trång är porten och smal är vägen och det kommer bara att vara få, som kommer att finna den."

⁸³ Låt mig varna Dig i förmiddag, församling, var försiktig! Det tar tid idag i vår egenrättfärdiga, själv tillräckliga skenhelighetsgeneration, som vi lever i. En tid, då män och kvinnor står i kyrkorna och i bänkarna och sjunger hymner om Gud och går ut ur den där kyrkan och röker cigaretter och dricker whiskey och går på dans och — och lever för världen och berättar smutsiga, oanständiga vitsar och kallar sig "kristna". Då män och kvinnor kan gå från predikstolen eller från kyrkan och från Uppståndelsekraftens plats, där samma Messiasstecken rör Sig ibland dem, och inte bli en ny skapelse i Kristus, är det något fel. Då tidningarna kan basunera ut det och från kust till kust, fram och tillbaka, från de frusna regionerna i norr till de tropiska djunglerna i söder sänder Gud det och folk vänder hela tiden ryggen åt det. Vad kan vi då säga, vad kan vi göra? Vi vänder tillbaka till Skrifterna, där Han sa: "Trång är porten och smal är vägen och det kommer bara att vara få, som kommer att finna den."

⁸⁴ Han sa: "Liksom det var på Noas tid, så ska det vara vid Människosonens Tillkommelse." Lyssna, på Noas tid var världen befolkad ungefär som den är idag. Deras vetenskap övergick vår. De byggde sfinxar och pyramider och gjorde saker, som vi inte kan göra idag. Ett synnerligen framstående, duktigt folk. Och kom ihåg, vetenskapen säger idag: "Det är en minut före midnatt." Det är en minut innan klockan slår dödstimmen. Det är senare än vi tror. Jag hoppas, att — litar på att Den Helige Ande ska lägga ner det här i varenda troendes hjärta: "Liksom på Noas tid."!

⁸⁵ Hur många blev frälsta på Noas tid, av den generationen? Åtta, åtta av många miljoner. Han sa: "Så ska det vara vid Människosonens Tillkommelse."

⁸⁶ "Och liksom det var på Sodoms tid, så ska det vara vid Människosonens Tillkommelse." Mer än tiotusentals, det var tre, som blev frälsta.

⁸⁷ Man skulle kunna säga till mig då: "Predikant, hur är det med alla de tusenden, som ska komma tillsammans med Honom?" Broder, de utgjordes nu av många generationer.

88 Jag kommer att bli förvånad, om det kommer ett dussin från den här generationen. ”Trång är porten och smal är vägen och det kommer bara att vara få, som finner den.”

89 Å, jag känner till församlingarna, vad de säger: ”Om Du sätter Ditt namn i boken och Du blir medlem, *så här*, är Du all right.” Det finns inget sådant Skriftställe som det där. Om allting har sitt namn i boken och i – i församlingen, kommer det att vara miljarder gånger miljarder gånger miljarder, allting kommer att gå in. Då kommer alla slags andar att vara där inne och vad för slags tillstånd kommer Himmelen då att vara i? Tänk på det nu!

90 Som någon skulle vilja säga till mig: ”Vänta nu en minut, broder Branham! *Den-och-den*, jag hörde dem tala i tungor. Jag vet, att de kommer att lyckas.”

91 Det betyder inte alls, att de kommer att lyckas. Paulus sa i Första Korintierbrevet 13: ”Om jag än talar människors och änglars tungomål men inte har kärlek, är jag ingenting.”

92 ”Å, jag gick till *Den-och-dens* möte. Å, han gjorde stora kraftgärningar. Jag såg honom få de blinda att se.”

93 Ändå skulle han kunna gå förlorad. ”Många kommer att komma till mig på den dagen och säga: ’Herre, har inte jag predikat i Ditt Namn, profeterat? Har jag inte, i Ditt Namn, kastat ut onda andar? Har jag inte, i Ditt Namn, gjort många kraftgärningar?’ Han kommer att säga: ’Gå bort ifrån mig, Era ogärningsmän, jag kände Er inte ens!’” ”Trång är porten och smal är vägen och det kommer bara att vara få, som kommer att finna den.”

94 Låt mig ge Er några uppskattningar, som kommer att skaka Er! Enligt den medicinska vetenskapen är det i staden Chicago, enligt doktorernas statistik, trettiotusen abortfall bara i Chicago, på trettio dagar, som doktorerna har. Hur många abortfall av de här små pillren och sakerna de tar?

95 Statistiken visar, att det i Förenta Staterna föds flera utomäktenskapliga barn än barn i det heliga äktenskapet. Visste Ni, att Bibeln säger i 5 Mosebok 14:2. att ”ett utomäktenskapligt barn, det skulle ta fyrahundra år för det att ta slut”? Deras barns barns barns barns barn kan inte stå i Herrens församling, fyrahundra år, tio generationer. Fyrtio år i en generation. Om deras farfars farfars farfars farfarsfar var ett utomäktenskapligt barn, är han ute ur bilden! Vad nu? Visa mig, var det blev ändrat!

96 Vad kommer vi till? Och de utomäktenskapliga nu, på grund av äktenskapsbrott, och syndiga kvinnor, som klär sig som män på gatorna, vilket är en styggelse i Guds ögon, cigarrettrökare, cocktaildrickare, så kallade bekännande kristna. Gud förbjude en sådan skara prostituerade! Det är

riktigt. Och så kalla sig kristna! Inget under att Jesus sa: ”Trång är porten och smal är vägen, det kommer bara att vara få, som skulle kunna finna den.”

⁹⁷ De vill inte ödmjuka sig. De är formella. Titta, då David upplystes om sin synd, som han hade begått, omvände han sig kvickt och Gud älskade honom för det. Om man talar om deras synder för dem, säger de: ”Jag kommer aldrig att komma hit igen.” Varför? De har massor av ställen att gå till, de kan gå till de där rövarkulorna, som tolererar sådant. Men det är på tiden, att predikanterna toge på sig hela Guds vapenrustning och predikade Ordet utan att kompromissa, Evangeliet. Folk borde ödmjuka sig.

⁹⁸ Det är ingen uppriktighet bland de kristna längre. De vill säga: ”Jag är metodist, jag är baptist, jag är pingstvän.”, det där betyder inte [Broder Branham knäpper med fingret. — Utg.] *så där mycket* för Gud.

⁹⁹ ”Jag talade i tungor, jag utförde kraftgärningar.” Vi lägger hela tonvikten på det där, fast det är en av de mest förblindande saker, som de kunde göra. Visst. Regnet faller på den rättfärdige såväl som den orättfärdige. Regnet vattnar skörden såväl som det vattnar ogräset, Roy. Samma regn, samma Helige Ande faller över folk. Det betyder ändå inte. . . Deras natur måste vara annorlunda, inifrån och ut. Inte en utvärdig manifestation eller demonstration utan den levande Gudens Ande på insidan, som gör den personen till en ny skapelse, som ödmjucar hans hjärta eller hennes hjärta inför Gud.

¹⁰⁰ Man säger: ”Predikant, menar Du att säga mig, att Du tvivlar på ett dussin av dessa miljoner och fyra miljarder människor i världen?” Jag tvivlar på att det kommer att vara ett dussin, som kommer att uppleva Bortryckelsen. Tänk på det! Jag talar om för Er, vad Jesus sa här i Evangeliet. Tänk på det!

¹⁰¹ Vad tvingas det till? För att omoralen kom in bland människorna, började utomäktenskapliga barn födas, det utplånar dem. Ser Ni, vi skulle kunna stå här i timtal och placera de där sakerna och Ni kan se, att vi lever i en mutbar, fördömbär, intill-kärnan-rutten människogeneration. Inget under att de inte kan se några tecken, inget under att de inte vill höra Evangeliet, de är förhärdade, men ändå precis lika religiösa och fromma.

¹⁰² Sa inte Jesus det där: ”Anden säger uttryckligen, i den yttersta tiden kommer de att vara besinningslösa, högmodiga, älska nöjen mer än Gud, trolösa, utan självkontroll, tygellösa och fientliga mot de goda och ha ett sken av gudsfuktan”? Förstår Ni? Å, man kan ropa, visst. Man kan tala i tungor, visst. Tron kommer att kasta ut demoner, visst. Men det är inte det, vi talar om.

¹⁰³ Så skulle man säga till mig: ”Broder Branham, vad är beviset på en kristen? Vem kommer att bli frälst? Blir Du,

broder Branham?" Jag litar på Gud för det. Jag vet inte. Jag tror, att jag blir det. Jag jämför dagligen mitt liv med Ordet. Om det inte lever upp till det här Ordet, då är det något fel, jag måste gå tillbaka och få det rätt.

¹⁰⁴ "Nåväl," säger man, "broder Branham, då folk talar i tungor, betyder inte det, att de är frälsta?" Nej, sir! Nej, verkligen inte! Jag har hört häxor och trollkarlar tala i tungor, allt slags nonsens. Jag har sett folk tala i tungor och leva tillsammans med en annan mans hustru. Jag har sett folk tala i tungor och hoppa upp och ner och skrika som om huset brann och gå ut och göra ohederliga affärer och stjäla, säga lögner och allting. Hur kan man vänta sig det? Nej, sir.

¹⁰⁵ Tillhör församlingen, diakoner i församlingen, så fromma de kan vara. Å, tror Du de skulle köpa bensin på söndag? Nej. Men på måndag gör de någonting, som är smutsigt och ruttet och lumpet. Gud bor i hjärtat, inte i det utvändiga, det är någonting, som kommer från hjärtat.

¹⁰⁶ "Trång är porten och smal är vägen och det kommer bara att vara få, som kommer att finna den." Liksom det var på Noas tid, åtta av de där miljonerna, liksom det var på Sodoms tid, tre av miljoner, så ska det vara vid Människosonens tillkommelse.

¹⁰⁷ Och Ni ser korrptionen, som vi är i. Ni ser hur varenda fantasi i människan, hon kommer dit ut och djävulen får smarta predikanter att stå i predikstolen och låta folk komma undan med det.

¹⁰⁸ Här om dagen sa en person: "Jag skulle inte vilja ha Dig i min predikstol, Du skulle få mina kvinnor att bli från sina sinnen." Nej, de är redan på det sättet. Det skulle föra dem till sina sinnens fulla bruk, säga till dem att sluta bära de där kläderna osv. Och, tja, någon måste göra det.

¹⁰⁹ Jag sa till min hustru: "Har jag blivit från mina sinnen själv? Är jag tokig? Eller vad är det med mig?" Någonting på insidan kan inte hålla tyst. Jag måste säga det, jag bryr mig inte om, vad vem som helst säger.

¹¹⁰ Man säger: "Du kommer att förstöra Din verksamhet." Nåja, vilken verksamhet som helst, som Evangeliet förstör, bör förstöras.

Gud, ge oss djärvhet till att stå för det som är Sanningen och säga Sanningen om det! Det är en synd, en skam!

¹¹¹ "Trång är porten", sa Jesus, "och smal är vägen." Och Ni, som tror att miljoner och alla Ni metodister, baptister, presbyterianer, pingstvännen kommer in, Ni kommer att vara lurade på den dagen. Jesus sa: "Många kommer att komma och sätta sig ner i Riket, säga: 'Jag har rätt att vara här.'" Han sa: "Men Rikets barn ska kasta ut dem. Där ska vara gråt och jämmer och tandagnisslan." Bäst att göra inventering

i förmiddag, Du kristne! Det kommer att vara tio gånger miljoner gånger miljarder bekännande kristna och trofasta i sina liv, som kommer att missa porten. Jesus sa så.

”Hur många kommer in?”

¹¹² Jag vet inte, hur många, som kommer in. Det enda är: ”Gud, låt mig få vara en av dem!” Så ska det vara. Han är Domaren. ”Låt mig vara en!”

¹¹³ Man säger: ”Broder Branham, hur kan man då säga, när en kristen?”

¹¹⁴ Jag vet inte. Men låt mig tala om för Er, vad Skriften säger. Säkert tror Ni på Den. Då Den Helige Ande sändes till jorden, talade Gud genom Den Helige Ande. Han sände ut en ängel först. Och Han sa: ”Gå igenom staden och bland folket och sätt ett märke på deras panna, på dem som suckar och gråter över styggelserna och rättar till de där sakerna!”

¹¹⁵ Vad är styggelse? En kvinna, som sätter på sig en klädnad, som är avsedd för en man. Det gör Gud illamående. Har Du någon gång varit i närheten, där någonting är avskyvärt? Så illamående det gör en! Man kan inte stå ut med det. En kvinna, som sätter på sig en klädnad, som är avsedd för en man, det får Gud att känna Sig så. Man kanske sjunger i kören, man kanske ber varenda dag och ropar varenda dag eller lever för Gud varenda dag, man är fördömd i Guds Närhet. Det är exakt, vad Skriften säger. ”En styggelse!” Och de, som värnar om sådant, kommer att få sin del med sådant.

¹¹⁶ Gud, ge oss nåd att stå emot sådant! Om Du måste stå ensam, stå där och håll Guds Ord i Din hand! Det kommer aldrig att svika.

¹¹⁷ Nu har vi kommit fram till en tid, då människornas styggelser. Och ängeln har gått ut för att besegla igen. Finn en enda person åt mig i Jeffersonville, om Du vill veta, vem som kommer att klara det, finn en enda person åt mig i vår stad, som suckar och gråter, hela tiden är bekymrad och plågad och ber för de styggelser, som begås i staden! Kan Du räcka upp Din hand och lägga den på en enda person? Ta då det här Skriftstället: ”Trång är porten och smal är vägen, som leder till Livet, det kommer att vara få, som finner den.” Det är de enda, som skulle beseglas.

¹¹⁸ Å, jag kan visa Dig massor, som går i kyrkan. Jag kan visa Dig massor, som sjunger i kören. Jag kan visa Dig massor, som undervisar i söndagsskolan. Jag kan visa Dig massor, som är ledare för – för mäktiga sällskap. Jag kan visa Dig massor, som ropar, massor som talar i tungor, massor som arbetar med evangelisation.

¹¹⁹ Men visa mig en enda, som djupt i sitt hjärta är så bedrövad för världens synder! Visa mig en predikant, som idag

kan stå och fördöma de där samfunden! Visa mig en predikant, som kommer att stå och säga sakerna och fördöma de där samfunden! Det är bäst, att han inte gör det, han kommer att bli utsparkad, det är ju hans födkrok.

¹²⁰ Inget under att Billy Graham sa till Jack Moore, sa han inte kunde förstå hur mina möten består, han sa: "Han är inte baptist, inte heller är han metodist eller pingstvän." Han sa: "Och de är emot honom, allesammans." Visst, jag säger inte det där... Det är orsaken till att jag sa, att jag inte kan säga ut det offentligt. Jag säger det till min egen församling. Jag har en kamp, för provningens stund är inne för mig.

¹²¹ De säger: "Om Du vill komma, så är det all right, men säg ingenting om Det Där!" Man kan bara lika gärna hålla andan.

¹²² Jag kommer att predika det Gud säger, att jag ska predika! Det är riktigt. En av de där åtta kommer att vara någonstans. En av dem kommer att vara någonstans. Men på den dagen vill jag inte vara skyldig till att säga, att jag kompromissade på grund av någon trosbekännelse eller någon församlings lära eller något samfund. Jag har predikat Sanningen.

¹²³ De säger: "Varför gör inte Du, varför sveper inte Din verksamhet, broder Branham, den som verkar vara så mäktig, varför sveper den inte ut liksom de här andra människors?"

¹²⁴ Det är precis så. Så är det. Jag far till staden, tror Ni Assemblies of God skulle samarbeta med mig? Inte som jag tror, det gör de inte. Kanske en då och då. Tror Ni metodisterna skulle göra det? Försök och ta reda på det! Var min manager i en vecka! Om man går in, kommer man att gå in i Jesu Namn. Det är riktigt.

¹²⁵ Å, naturligtvis, de får in en dit, visst, får dit en på ett ställe och så att man inte är förbunden med dem på något sätt, så där. Och då man sedan lämnar platsen säger de: "Å, broder Branham är nu liksom bara inte riktigt klok, vet Ni. Han..."

¹²⁶ Om jag inte är riktigt klok, då är Bibeln inte riktigt klok i Läran. Det där är vad Bibeln säger! Jajamensan. Titta!

¹²⁷ Jesus sa: "Varför kallar Ni mig 'Beelsebub'? Ni trodde på Salomo, hans andebedömningstecken. Ni trodde på hans tid. Söderns drottning kom från jordens avlägsnaste delar för att få se den gåvan och hon trodde, då hon såg den. Och Ni sitter och tittar på den dagligen och tror inte på den."

¹²⁸ Och Hans egna bröder trodde inte på Honom. De sa: "Går Du upp till högtiden?" Han sa: "Men jag går inte upp nu." Han gick upp en annan väg, för att hans egna bröder inte trodde på Honom. Det är riktigt. "Trång är porten och smal är vägen och det kommer bara att vara få, som kommer att finna den."

129 Vad lärjungarna beträffade, vid kraftprovet, var stod de? En kvinna och en man stod bredvid korset hos Honom, Johannes och Maria. Resten av dem var borta.

130 Det här är kraftprovet. Det här är den tiden. Det är nu, Gud håller på att göra saker och ting. Det är nu, Messias är på jorden. Det är nu, Guds kraft verkar i Hans folk. Och de kallar dem "frimicklar, galna, sinnessjuka", å, någonting sådant. Men tiden är inne!

131 Det kommer säkert att bli en del stora besvikelser vid domen.

132 Å, spritsmugglaren, han vet, var han kommer att vara vid domen. Ölpimplaren vet också, var han kommer att vara. Skökan vet också, var hon kommer att stå. Spelaren vet, var han kommer att stå. Drinkaren vet också, var han kommer att stå. Han kommer inte att bli besviken.

133 Men där den besvikne kommer att vara, det är dessa, som trodde att de hade rätt. Där är besvikelsen. "Då de kom fram dit och sa: 'Visst, vi har kastat ut djävlar i Ditt Namn. Vi är predikanter. Vi tillhör de-och-de församlingarna. Vi har gjort stora kraftgärningar. Å, vi predikade! Å, jag har varit – varit förvaltare i församlingen. Jag har varit biskop. Jag har varit *det här*.' Gå bort ifrån mig, Era ogärningsmän, jag har aldrig ens känt Er." Var så god! Det är besvikelsen. Han sa: "Deras barns barn kommer att komma in och sätta sig ner i Riket och säga: 'Vi har rätt att vara här.' och de kommer att bli utkastade i mörkret där utanför, där det ska vara gråt och klagan och tandagnisslan." "Trång är porten och smal är vägen, som leder till Livet, det kommer bara att vara få, som finner den."

134 Till Er, mina älskade, i förmiddag, lyssna till det här! Jag har aldrig hittat på det här. Jag är ansvarig för att säga det. Det är allt, som jag är ansvarig för. Om jag aldrig predikar en predikan till i mitt liv, är det där Sanningen: det kommer bara att bli få människor frälsta. Kom bara ihåg det: bara mycket få. Var en av dem, Du!

135 "Vilka är de, broder Branham?" Jag vet inte. Ingen annan vet. Vi arbetar på vår frälsning med fruktan och bävan.

136 Men rikta in Er efter Gud! Om inte Ditt hjärta klappar precis efter Bibeln, då är det något fel, det är något fel. Vad Din församling än säger, kan Du inte komma in genom det. Du måste komma in genom vad Gud har sagt. Det här är boken, som Du kommer att bli dömd efter, Bibeln. Stå fast vid Den!

137 "Å", säger man, "nåväl, jag blev döpt i Herren Jesu Namn." Det är rätt, det är Bibeln. Men om inte Livet följer Den, gjorde det inte stor nytta för Dig att bli döpt.

138 Man säger: "Tja, jag har undfått Den Helige Ande." Det är bra, det är vad Du borde ha fått. Men om inte livet är där inne!

139 Kom ihåg, ogräset får samma kraft, som faller över vetet, för att få det att växa, det får ogräset att ropa också. Det lilla ogräset står rätt upp och är lika lyckligt, som vetet är. Det är riktigt, lever av samma liv. Och en syndare kan stå i Guds Närhet, ropa ut segern och leva som en kristen. Men om det inte är någonting annorlunda i hjärtat! Han skulle kunna ha samma Kraft att kasta ut onda andar. Jesus sa så. Han kan predika Evangeliet precis lika bra som vilken annan predikant som helst kan göra. Det är exakt vad Jesus sa. Bibeln lär det. Jajamensan. ”Om jag än talade människors och änglars tungomål, om jag gav min kropp till att brännas som ett offer, jag gav alla mina ägodelar för att ge mat åt de fattiga, jag – jag har tro till att förflytta berg, jag gör alla de där sakerna, jag predikar i Hans Namn, jag kastar ut djävlar i Hans Namn”, sa han, ”är jag ingenting.” Så han kunde göra det, och ”ingenting”. Får Ni tag i idén?

140 Det vi nu måste göra, av hjärtat, är att vara en kristen, att nu gå in genom den trånga porten. För bred är den väg, som leder till fördärvet och miljoner gånger miljoner i den här generationen av troende kommer att gå in där. För trång är porten och smal är vägen, bara Du och Kristus allena.

141 ”Smal är vägen, som leder till Livet och det kommer bara att vara få, som kommer att finna den.” Det är nu vår Herres Ord. Oj! Vad gjorde Han? Stod där och märkte deras tankar.

142 Och han sa: ”Han är Beelsebub. Tja, hur skulle Han kunna vara Gud? Han är människa! Varifrån kom den här visdomen?”, sa de i Hans egen stad.

143 Då man går in i staden här, verkar det som . . . Jag säger inte det här med någon ringaktning för Er. Ni är kristna, Ni älskar mig. Man går in i staden här och det verkar som om Satans makt slår ner en. Den här platsen är fördömd. Den här staden är fördömd.

144 Vad sa Billy Graham, då han kom in i Louisville? Han sa, att det var den ”mest demon-drivna plats” han någonsin hade sett i sitt liv. Satte det i tidningen, sa: ”Man kan bara känna djävulens förtryck.”

145 Naturligtvis känner jag av det. Varför? Det här är mitt eget hem. Då Jesus kom tillbaka till Sitt eget hem, sa Han, att många kraftgärningar kunde Han inte göra på grund av deras otro. Han sa: ”En profet, en predikant, är inte föraktad annat än i sin egen – i sitt eget land, bland sitt eget folk.” Förstår Ni? Man kan inte hjälpa det, Skriften säger så. Förstår Ni?

146 Då man nu går in i staden här! Och säg mig inte, att jag inte skulle veta! Jag går fram till människor, som skakar hand med mig och säger: ”Å, broder Branham, jag älskar Dig.” Och man vet, att det är lögn. Man vet, att det är lögn. Om Gud kan tala om för mig hjärtats hemligheter, varför kan Han inte tala om det för mig?

147 Visst, och det precis mitt ibland ens egna, staden runt! Då de ser en, säger de: "Tja, Du vet, jag såg hur en viss bestämd . . ."

"Var? Var var det?"

"Uppe i den där . . ."

"Usch! Vi känner den där karlen!"

148 Man känner det. Låt mig säga Dig, låt någon, som inte tycker så mycket om Dig, sitta i Ditt hus bara en liten stund och känn den där underliga känslan. Multiplicera nu den med fjorton tusen, så får Du tag i det jag talar om. Så kommer man in på ett ställe, där alla älskar en, den där välkomstkänslan bara, oj oj, å, och man skulle bara kunna stanna där i evighet, ser Du. Så är det, ser Ni, det är en ande. Och folk förstår inte, vad det är, de undrar varför människorna är så nersmittade.

149 Vad får goda kvinnor, vad får goda kvinnor till att sätta på sig de där vulgära kläderna och komma dit ut? Vad får, till och med nu, då det ännu är kallt, små sextonåriga flickor med kläder på sig, som de inte borde bära inför sin mor, och ute på gatan? Det är inte för att det där barnet (det där barnet vet inte bättre), utan för att någon predikant i predikstolen har svikit och inte stått på sin plikts post. Det är exakt riktigt. Visst. Kvinnor kommer ut på gatan och är sextigt klädda osv. och syndare tittar på dem och vet inte, att hon faktiskt är lika skyldig, som om hon levde tillsammans med den där mannen. Jesus sa så! Jesus sa: "Vem som helst, som tittar på en kvinna för att åtrå henne, har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta och kommer att vara tvungen att svara för det på domens dag." Trång är porten och smal är vägen!

150 Jag vet, att Ni tycker, att jag är en hård man. Jag är inte hård! Jag är Er broder och jag älskar Er.

151 Fly från vreden, som ska komma! Gå till korset och gråt tills Ditt hjärta är fyllt med Hans Ande, det kommer att vända Din rygg åt allt, som hör världen till, och vandra gudfruktigt inför Honom med Ditt hjärta brinnande för Honom. Kärlek! Inte en plikt. Kristus är inte en plikt, att tjäna Kristus, det är en kärlek, som tjänar Kristus. Den får en att anstränga sig, tvingar en, tills vartenda hjärtslag i ens liv slår tillsammans med Honom. Det är då, man ser synden.

152 Och Han grät över jorden. Det bedrövade Gud på Noas tid, då Han såg hjärtana. Och Jesus satt uppe på höjden och sa: "Jerusalem, Jerusalem, hur ofta har jag inte velat församla Er, men Er stund har kommit och Ert hem har lämnats öde."

153 Så ska det vara vid Guds Sons Tillkommelse, de verkligt troendes hjärtan är förkrossade. Han ser, att just nu borde en väckelse svepa över det här landet. Hur skulle det gå till genom en skara utomäktenskapliga barn? Hur skulle det gå till, då de är fördömda från början?

154 Guds Rike är liksom en man, som kastade ett nät i sjön, och då han tog upp det, fick han sköldpaddor, kärrsköldpaddor, ormar, grodor, litet fisk. Det var inte han, som skulle avgöra vilket, han bara kastade det på stranden. Det är det Evangeliet gör. Det är vad Billy Graham, Oral Roberts, jag själv och alla andra predikanter, som predikar Evangeliet gör, kastar ut det, drar in det, "Var så god, Herre!" Men vad gör vi varenda gång? Vi finner, att innan man kan komma tillbaka igen, är de tillbaka ute i dammen igen. Vad är det? Till att börja med var det en sköldpadda. Det där, att bli fångad i Evangeliets nät, förvandlade honom inte. Han var en sköldpadda från början. Han var en kärrsköldpadda från början. Han var en orm från början. Han var en hycklare innan han någonsin kom in i församlingen. Han hade ingen lust att ens sluta med sitt drickande och spelande och rökande och ljugande och stjälande. Han kom in bara för att han var rädd för helvetet. Man gör sig till en ännu bättre kandidat för det, då man gör så. Det är sant. "Trång är porten och smal är vägen och det kommer bara att vara få, som finner den."

Låt oss be!

155 Herre, å, rannsaka mig, Herre! Prova min sak just nu, Herre! Låt mig inte bli tvungen att komma till doms inför Dig efter att ha predikat så här! Å, om det finns något orent i mig, Herre, var snäll och ta bort det! Vi ser en tid, som vi lever i, då män och kvinnor håller på att bli så formella. De skäms. Du sa en gång: "Det finns inte en gång rodnad bland Zions döttrar." Deras blygsamhet har blivit så borttagen, att de inte ens rodnar längre. Å, Herre, tänk på det! Och vet, att klockan där borta tickar på, bara en eller två minuter till, så kommer den stora förödelsen, sedan må den, som är oren, fortfarande vara oren.

156 Gud, väck upp oss allesammans i förmiddag! Skaka oss, Herre! Vi ser tecknen visa sig. Vi har våra ögon öppna, så vi ser det. Vi ser miljoner, miljoner, Herre, som har vänt ryggen till och gått bort. Jag undrar, vad kan jag göra, vad kan jag göra, å, Herre? Finns det någonting, Herre? Om det krävs mer predikande, mer bön, mer vad som helst, hjälp mig, Herre, så att jag kan få ge Budskapet till människorna! Vad kan jag göra? Men de visar hela tiden bort Det. Du gör Dina mäktiga tecken och utför Dina under och ändå marscherar människorna bara på. Är det Din Skrift, som måste gå i uppfyllelse, är det den tiden då "Ingen människa kan komma till mig, utan att min Fader drar henne, och alla, som Fadern har gett mig, kommer att komma till mig"? Herre, Gud, bevilja oss i förmiddag, att folk ska vakna upp och se det här sista tecknet på jorden! Jag ber, Gud, att Du ska bevilja människorna någonting.

157 Välsigna de här små människorna i förmiddag! Gud, börja med broder Neville, Herre! Hela hans kropp! Han är sjuk i förmiddag, Herre, magen är orolig. Jag ber, att Din helande hand ska vara på honom. Grip hans själ!

158 Gud, gå ut ibland den här församlingen! Det finns män och kvinnor, som sitter här, som jag kanske aldrig möter igen förrän den där dagen vid domen, då jag måste göra räkenskap. Men jag har läst Ditt Ord: ”Trång är porten och smal är vägen och det kommer bara att vara få, som finner den.” Å, Herre, låt det här vara dessa ”få”, en del av dem, vill Du det, Herre? Ge det till varenda person här!

159 Jag ber som en människa bara kan be. Herre, de här människorna skulle göra vad som helst för mig ifråga om att hjälpa mig. Om jag var hungrig, skulle de ge mig mat. Om jag behövde en kostym, skulle de köpa den. De skulle gå samman och köpa mig en bil, för att predika Evangeliet. De skulle göra vad som helst i den vägen. Å, Fader, rannsaka deras själar i förmiddag, var snäll och gör det, och låt dem utrannsaka den inför Dig! Jag vet inte, jag litar på, att varenda en av dem är bland dessa Utvalda. Och ställ mig där också, Herre! Och om det skulle finnas någon orsak i mig, till att jag inte skulle vara där, Herre, så uppenbara Du bara den för mig, jag ska ställa det tillrätta just nu. Jag vill vara säker, Herre, att det den morgonen inte ska bli några besvärigheter vid floden. Jag vill gå in den dagen. Och jag vet inte, när det ska bli, det kan bli redan idag. Så hjälp mig att få veta, hjälp de här människorna att få veta!

160 Och då vi ser, att våra hjärtan är obekymrade! Å, vi tycker om ett gott Budskap att lyssna till på radion eller att gå till kyrkan. Vi sätter värde på ett gott Budskap. Vi har ingenting emot att tala om Jesus någonstans. Men, Herre, är synden en sådan börda för oss, att den får våra ögon att tåras, då vi suckar och ropar och står den emot, allting, styggelserna som görs i staden? Herre, låt Guds Ängel se detta på oss och märka oss! Bevilja oss det, Herre!

161 Amen, kom nu, Herre Jesus, och förbered våra hjärtan och ge oss Dina sanna tecken på att Du är mitt ibland oss, så att vi kan veta, att vi får — får det sista tecknet före den här generationens slut.

162 Och vi ser den utomäktenskapliga börden, då män bor i nationen och får barn, som föds av andra mäns hustrur, och — och små flickor på gatan och hundratals relegerade från skolorna vartenda år och tonåringar, som blir mödrar, och det finns ingen respekt och hur kvinnorna håller på att förgifta sig själva genom att röka och — och dricka och TV och sådant, som fördärvar barnens sinnen. Å, Herre, hur länge kan det stå kvar? Och Du, en helig Gud!

163 Å, Fader, jag — jag känner på något konstigt sätt idag, att någonting måste göras kvickt, Herre. Jag vet inte, vad jag ska säga, men jag ber, Herre, att Du ska lägga i våra hjärtan, vad vi ska göra. Bevilja oss de här sakerna, Herre! Vi ber om dem i Jesu Namn. Amen.

164 Stunden är inne. Varenda förnuftig person, som har förstånd, vet att någonting håller på att ske. Det finns inte en person i den här byggnaden, som är vid sina sinnens fulla bruk, som inte förstår, att den här världen inte kan bestå under de här förhållandena.

Vi kan inte bestå, vänner. Det finns inte en enda sak, som Er pastor och Er broder finns det inte en enda sak, som jag kan leda Er emot i förmiddag, utom till Jesus Kristus. Det finns inte en enda sak, som jag vet. Tänk bara på de ting, som det är profeterat ska komma, innan Bortryckelsen äger rum, allting som jag känner till har redan gått i uppfyllelse.

165 Man säger: "Hur är det med vilddjurets märke?" Det ska komma i Vedermodan. Församlingen kommer att vara borta då. Kommer inte att behöva märka dem, de är borta, ser Ni. Märkningen pågår nu. Märkningen är uppvisningen, stämpeln. Fly till Gud, fly till Honom kvickt!

166 Jag undrar i förmiddag, medan vi väntar här bara en minut. Och jag känner mig liksom Ni gör. Jag — jag kan förnimma Er känsla, då varenda en av Er försöker tänka: "Å. Gud, utranssaka mig!" Det är så jag känner mig också. Jag inser, att de här Budskapen, som det där, min vän, inte är populära bland människorna. Man fördömer dem och man för- . . . Man — man bara förnedrar dem. Någon måste göra det där. Jag önskar det hade varit kanske någon annan. Men om det faller på min lott att göra det, om jag måste vara skurgumman, så låt mig skura! Om jag är . . . David sa: "Jag vill hellre vara en dörrmatta i Guds Hus än att bo i tält tillsammans med synden." Det är riktigt. Vad Gud än vill, att Du ska göra, gör det! Skäms inte! Om det finns . . .

167 Och kom ihåg, jag vet, att det där är något stort. Säg: "Broder Branham, säger Du, att bara åtta själar skulle bli frälsta?"

168 Jag vet inte, hur många, som kommer att bli frälsta, det skulle jag inte kunna tala om för Er. Men jag säger en enda sak: de kommer att vara så få i en tid som den här. Tänk bara, i den tid Han var i, hur många, som blev frälsta! Tänk på Noas tid och Lots — Lots tid och alla de där, Han sa: "Så ska det vara vid Människosonens tillkommelse, för trång är porten och smal är vägen." Ser Ni, man går in ensam, tillsammans med Honom, och det är alltsammans. Förstår Ni? "Och det kommer bara att vara få, som finner den." Hur många tror, att det där är Evangeliets Sanning? Jesus Kristus sa så: "Det kommer att vara få, som finner den." Bara mycket få. Var en av dessa få! Jag vet, att det där är hårt, det är påfrestande. Och det frestar på mig att säga det, då jag känner en mänsklig kärlek till Er, men Guds kärlek tvingar mig att tala om det för Er.

169 Samma Helige Ande, som verkade på Abrahams tid, verkade på Kristi tid, lovade nu att vara här för att göra samma sak. Han är här. Om jag nu har sagt Er Sanningen, har Gud förpliktelse till den Sanningen.

170 Om jag inte håller mitt ord, är jag inte karl för mitt ord. Om Du inte håller Ditt ord, är inte Du karl för Ditt ord. Nu skulle jag ju kunna lova Dig någonting och inte kunna göra det, men — men då skulle jag komma och tala om det för Dig. Om jag är skyldig Dig någonting och gömmer mig för Dig, är jag en hycklare. Om jag kommer och talar om det för Dig: ”Jag är skyldig Dig, men jag kan inte betala Dig, men jag ska göra så gott jag kan.”, då förlåter Du mig och hjälper mig. Förstår Du?

171 Vi är allesammans skyldiga Gud någonting. Vi är skyldiga Honom våra liv. Låt oss vara ärliga ifråga om det! Gå ut och säg... Sä g inte: ”Nåväl nu, se här, jag är — jag är presbyterian. Jag är metodist. Jag är pingstvän. Jag är Church of God. Jag är nasaren. Jag är Pilgrim Holiness.” Tänk inte så! Det kommer att vara miljoner av dem i helvetet. Var en kristen, Du, i Kristus!

172 Hur många vill säga: ”Broder Branham, kom ihåg mig i bön nu, jag tänker stå upp!”? Gud välsigne Dig!

173 Herre, Du ser deras händer. Stunden är inne, den store Helige Ande har hyssjat den här byggnaden i förmiddag. Jag märker Din Närvaro. Jag inser, att Du är här för att hedra Ditt Ord: ”Jag, Herren, har planterat och jag ska vattna det dag och natt, så att ingen ska kunna plocka det ur min hand.” Du sände ut Ditt Ord för att göra verkan och det — det kommer att vara tvunget att göra det, Herre. Skriften säger, att Du är den samme igår, idag och i evighet.

174 De kunde inte tro, de där människorna på Din tid kunde inte tro, att Den Helige Ande var i Dig. Och Du (som var en människa) gjorde Dig själv till Gud, vilket Du var, Guds jungfrufödde Son, som kom till jorden, för att återlösa oss från våra synder. Och för att De hade sett Guds Ande i Dig, försökte de göra det annorlunda. Och Du sa till dem, Herre: ”Det är inte jag, som gör gärningarna, det är min Fader, som bor i mig. Han gör gärningarna. Om Ni kallade Abraham Er ’fader’. Abraham såg min tid.” Visst gjorde han det, då han stod vid Hans sida, såg Honom göra de där gärningarna och tecknet. ”Han såg min tid och fröjdade sig.” Han sa: ”Ni far vilse, då Ni inte känner Skrifterna och inte heller Guds Kraft, hur Gud kunde överskugga en jungfru och frambringa en Son (genom jungfrufödelse) och själv i Sin Krafts fullhet bo i denne ende Man.”

175 Och hur Han kunde ta samma Blod från den Kroppen, som Han gav som Offer, och helga ett folk, som Han själv skulle kunna leva i, fortsätta Sitt verk till fulländningens slut. Å, Gud, uppväck folk, så att de ser det där! Ge oss det! Fräls

varenda en, som räckte upp sin hand! Rena deras hjärtan! Herre, mina händer är uppe. Rena mig, å Herre! Det här är ett tillrättavisningens hus. Det här är en plats, där vi borde bli tvättade. Låt Den Helige Ande tvätta oss i förmiddag och rena oss från fördärvet!

¹⁷⁶ Vi ber, Herre, att det inte ska vara en person, som går härifrån, som inte är fylld med Din Ande. Det kanske inte kommer att bli en enda känslouttryckning från utsidan, då det sker. Men, Herre, gå till insidan, dra av skalet och visa oss, vad vi är, Herre! Bevilja oss det! Och fyll oss sedan med Din Ande, med ett hjärta, som är sant och rent! Och i denna förföljelsernas och de hårda prövningarnas tid, kommer Du att bli ljuvligare och kärare för oss, då vi vandrar tillsammans och väntar på den dagen. Medan tårarna rinner utför våra kinder, för stadens synders skull, må Den Helige Ande titta ner och säga: "Där är en jag kan märka, han är min, hon är min." Ge oss det, Herre! Må det bli funnet ibland oss idag! Vi ber om det i Jesu Namn. Amen.

Då jag kommer till floden vid dagens slut,
Och sorgens sista vindar har blåst.
Är där någon, som väntar, som ska visa mig
vägen,
Jag behöver inte korsa Jordan ensam.

Jag behöver inte korsa Jordan ensam,
Jesus dog för att försona alla mina synder.
Då mörkret jag ser, där Han väntar på mig,
Jag behöver inte korsa Jordan ensam.

¹⁷⁷ Jag vill känna Honom nu. Ta min hand, käre Herre, led mig vidare, låt mig stå fast! Låt mig stå här, Herre, emot allting, som kallas fel, allting som ser fel ut! Jag bryr mig inte om, vad vem som helst säger, låt mig stå fast, Herre! Då jag har gjort allt jag kan göra, hjälp mig stå fast! Ta min hand och dra mig igenom det, Herre! Gör någonting, låt mig stå fast! Då de där sakerna kommer och den här världens skatter och all dess pompa och ståt, gör mina ögon blinda för det, låt mig bara se Honom, som dog för mig! Om det kostar varenda vän jag har, om det kostar allt jag har, det betyder ingenting, jag lägger det alltsammans på altaret. Det var det, låt mig stå trofast! Och en dag, då andedräkten blåser mot mitt ansikte och jag vet, att mitt hjärta är slut, och mina dagar är avslutade och min tid är ute och mitt kort tas ner från hyllan, vill jag inte korsa Jordan ensam. Han kommer att vara där. Ja. Då jag ser mörkret, kommer Han att vänta på mig där, jag kommer inte att behöva korsa Jordan ensam. Om jag står för Honom nu, kommer Han att stå för mig då. Jag ska leva för Honom, som dog för mig, så lyckligt mitt liv kommer att vara då! Det är på det sättet, jag vill stå.

178 Jag antar, att det finns sjuka människor här. Delade han ut några kort? Jag glömde det. Delade de ut kort? Är några kort utdelade? Någon som har bönekort? Nej.

179 Jag väntar bara på Den Helige Ande. Om Ni bara tror bara, bara har tro, inte tvivlar. Om Gud kommer att uppenbara Era besvär för mig. . . Vad det än är, jag vet inte. Om Du räcker upp Din hand, Du känner inte mig och jag känner inte Dig. Om då Gud kommer att uppenbara här, skulle man tro, att det var samma Ängel, som gav Budskapet precis före ödeläggelsen fordom, att det skulle vara samma Ängel, som gav Det just nu, före en annan ödeläggelse. Skulle Du tro det? Om Du skulle göra det, räck upp Din hand! All right. All right, må Herren bevilja oss det!

180 Han sitter nära mig. Det är en till, som sitter nära mig, det är fru Snyder här, eller fru Murphy här, som hon heter, som sitter just här. Jag känner dem.

181 Jag känner inte den här mannen, han är en främling för mig. Men Gud känner honom. Om Gud kommer att uppenbara det nu, hur många av Er vet, att det inte är. . .

182 Titta inte på mig! Oj, oj, jag är en lantis från Kentucky, vad det anbelangar. Jag — jag har inte ens tillräcklig utbildning, knappt så att — så att jag kan skriva mitt eget namn. Men det är en sak jag verkligen vet, jag känner Honom. Och det, det är — det är allt jag bryr mig om att känna till. Fäst nu inget avseende vid min grammatik!

183 Och Ni kanske tycker, att min predikan i förmiddag var på alldeles fel våglängd och allting, jämför den med Bibeln en gång och se efter, om Ni inte får fullträff! Se efter, om siktet inte är rätt, då man siktar dit! Jämför den inte med Dina egna tankar, utan jämför den med vad Han sa: ”Trång är porten, smal är vägen och det kommer att vara få, som finner den, för bred är vägen, som leder till fördärvet och vid är porten och många kommer att gå in där.”, miljoner gånger miljoner kommer att gå in där. En per miljon kommer förmodligen att bli vad det blir. Var så god! Det är vad Han sa. Han gav nu aldrig det antalet, men Han sa: ”Liksom det var på Noas tid, åtta själar. Liksom det var på Sodoms tid, tre.” Av alltsammans blev tre frälsta genom elden. Så kommer det att vara!

184 Om någon nu är riktigt andlig, vill jag att Ni ska titta på den här mannen, som sitter här, han ger akt på mig precis så troget han kan. Räckte upp sin hand. Jag känner honom inte, har aldrig sett honom och jag vet ingenting om honom. Han bara sitter där och ser på mig. Men, ser Ni, han tar kontakt, han ber. Det är riktigt, nu. Om nu Herren vill tala om för mig. . . Den där mannen, som sitter så där långt ifrån mig, och det här är vårt första möte och där sitter han där. Om Herren vill uppenbara för mig, vad han — vad han. . . Jag — jag skulle

inte kunna hela honom. Det kan jag inte, jag skulle inte kunna göra det, för Gud har redan gjort det. Men det skulle föröka Er tro. Alla ser nu, att Han är precis här, precis samme Ande. Och kom ihåg, Jesus utlovade det här, före ändens tid. Det har alltid varit det sista tecknet.

¹⁸⁵ Här om dagen satt Leo och jag på gatan och en del av oss pratade. Och jag känner hela tiden, att det är en förändring på väg, en förändring som kommer. Då vi talade om det, det kommer inte att vara en förändring i mitt ämbete, för det kan det inte bli längre, utan det kommer att vara en förändring i mig. Jag har alltid varit en vekling och bara låtit folk leda mig och lotsa mig och skicka mig *hit* och *dit*. Om jag hade gjort någonting, som Herren sa till mig att göra för länge sedan, skulle jag inte vara i de svårigheter jag är i nu. Jag ska gå ut den här veckan som kommer för att vara ensam med Gud. Ja, sir. Jag — jag måste höra från Himmelen. Jag vill inte vara en vekling, jag vill stå för min egen övertygelse.

¹⁸⁶ Mannen, det kommer hela tiden raka vägen tillbaka till honom, han sitter där bak, för den mannen tror, han tror faktiskt. Jag tittar på åhörarna överallt, och det kommer raka vägen tillbaka till den mannen. Han har behov, han har nöd, men han har nöd för någon annan. Det är riktigt. Du ber för någon annan. Du har någon annan på Ditt hjärta. Det är riktigt, eller hur? Det är en vän. Om jag talar om för Dig, vad det är för fel med den vännen, vill Du då tro, att jag är Guds tjänare? Det är alkohol. Det är riktigt. Om det är riktigt, så räck upp Din hand!

¹⁸⁷ Tror Ni? Någon här borta räckte upp sin hand, en kvinna här bak, någon. Ja. Ja. Du känner inte mig? Är jag en främling för Er allesammans? Jag känner inte Dig men Gud känner Dig. Tror Du det? Om Gud vill uppenbara för mig, vad Du har på hjärtat, vill Du då tro, att jag är Hans tjänare? Lilla dam, det Du bekymrar Dig för är den där babyn där. Det är riktigt. Och den där babyn har eksem i sitt ansikte. Doktorn kan inte göra någonting åt det. Du är främling här och Du och Din älskade sitter där. Tror Du Gud kan säga mig vem Du är eller var du kommer ifrån? Tror Du det? Skulle Du ta emot babyns helbrägdagörelse, om Han skulle göra det? [Damen säger: ”Ja.” — Utg.] All right, Du kan fara tillbaka till Somerset, Kentucky, som Du kommer ifrån. Och tro, att han kommer att bli bra, Ditt eksem kommer att lämna babyn, om Du kan tro det.

¹⁸⁸ Då jag nämnde det där ordet, stod någon med hjärtfel från Somerset, Kentucky där bak i hallen och bad. Tror Ni, att Gud skulle göra honom bra? Om Du tror det av hela Ditt hjärta och tror, att Gud ska hela och göra frisk.

¹⁸⁹ Här, här är det, jag tror att någons hand kom upp just här inne någonstans, just häråt, en dam. Ja, jag såg Din hand. Är jag en främling för Dig, damen? Jag känner Dig inte. Vi

har aldrig träffats. Tror Du, att jag är Hans tjänare? [Damen säger: ”Ja.” – Utg.] Gör Du det? Du har nöd i Ditt hjärta eller någonting. Tror Du om Gud kan uppenbara det för mig, tror Du Det är samma Ande, som var i Kristus? Din man, som sitter där, tror han samma sak också? Skulle Du tro samma sak? Det är om Er lilla flicka, som sitter bredvid Er där. Det är riktigt, hon har cancer. Men tror Du, att Gud kommer att hela henne? Om Du gör det, räck upp Din hand! All right, lägg Dina händer på barnet!

¹⁹⁰ Herre Jesus, i Din Andes Närvaro näpser jag djävulen, som håller på att döda barnet. Jag placerar, genom tron, Jesus Kristi Blod mellan den där dråparen och barnet. Låt det leva! Amen.

¹⁹¹ Ha tro på Gud! Tvivla inte! ”Om Du kan tro, är allting möjligt.” Om Du kan tro, är allting möjligt. Korrekt.

¹⁹² Någon annan där bak räckte upp sin hand någonstans, Du, en dam borta på änden. Tror Du jag är Guds tjänare? Jag känner inte Dig, Du känner inte mig. Tror Du, att Gud kan uppenbara för mig, vad Ditt besvär är? Skulle Du acceptera Jesus som Din Helbrägdagörare eller Försörjare, vad det än är, vad det än . . . ? Tror Du det då? All right, det där nervösa sammanbrottet, som Du har haft, det var det Du hade. Om det är riktigt, så stå upp på Dina fötter, om det är riktigt, bara så människorna får se, att det är sanningen! All right, det kommer att lämna Dig nu. Far hem och var frisk! Gud välsigne Dig!

Du är från Kentucky också. Mmm, det är riktigt.

¹⁹³ Damen, som sitter bredvid Dig är också från Kentucky. Det är även hon. Jag känner inte Dig, eller hur? Men jag kan tala om för Dig, att Du har något fel på Dig. Om jag kan tala om för Dig, vad det är för fel på Dig, tar Du då emot Kristus som Din Helbrägdagörare? Det är i Din höft. Om det är riktigt, så räck upp Din hand, högt upp, så att människorna kan se! All right, far hem nu, det kommer att lämna Dig. Din tro gör Dig frisk.

Jag utmanar Er att tro. Jag utmanar Er tro att tro.

¹⁹⁴ Här sitter en dam här och ber, hon har sin näsduk uppe vid sitt ansikte. Jag känner Dig inte, Gud känner dig. Du är från Joliet, Illinois och Du har en tumör. Det är exakt riktigt. Du kanske undrar . . . (Ja, det där är – det där är kvinnan, som Rosella hade med sig. Det är riktigt. Vänta, hon talade om det där för mig, men hon visste aldrig, att jag inte kände kvinnan. Det är riktigt. Det råkar bara vara så, att kvinnans tro var stor.) Jag ska säga Dig en sak, som Du – Du vet, att jag inte vet. Du ber för det här barnet, som sitter här på änden av bänken, som är sjukt. Det är Ditt barn. Det är riktigt. Amen. Du vet, att jag inte visste det.

¹⁹⁵ Där är det, det är Den Helige Ande! Tror Ni på Den? Tar Ni emot Den? Så om det där är riktigt, är det jag sa om ”trång är porten och smal är vägen” rätt. Jesus Kristus, Guds Son, är precis här nu. Den levande Gudens Ande är just här. Tror Ni på

Den? Så för att låta Er förstå, att jag inte är någon, som kan hela, jag är ingen helbrägdagörare, utan Guds Ande bara valde mig för att uppenbara Sig. Jag har ingen utbildning. Jag har ingen kunskap om någonting. Utan det är Hans Ande, som gör det, ser Ni, och Han vill, att Ni ska veta, att jag har sagt Er Sanningen.

¹⁹⁶ Det här är Sanningen, att Jesus Kristus gör varenda en av Er frisk just nu, om Ni vill tro det. Just nu då. . . Om det fungerade i Kingston, vilket missionärerna eller vem det nu är där bak såg, att det fungerade i Kingston, genom de tusentals, som helades, varför fungerar det inte här i detta Amerika, där vi har det, som det är nu? Varför kan vi inte tro det? För att vi inte kan komma över det där lilla revet där borta. Tror Ni det? Räck upp Era händer!

¹⁹⁷ Lägg nu dessa samma händer på någon bredvid Dig, låt mig be för honom härifrån och ha inte längre tvivel i Ditt hjärta, det här kommer att göra slut på det.

¹⁹⁸ Oj, oj, broder Neville! Hur jag har önskat, hur jag har bett, hur jag. . . Du kanske tror, att jag är utom mig, det är jag inte. Jag vet precis, var jag är. Om jag bara kunde förmedla den här lilla saken till Er! Inser Ni, att Jesus Kristus, Guds Son, är här mitt ibland människorna i förmiddag, just nu, närvarande just nu och visar Sig?

Nåväl, man säger: "Broder Branham, *Du* sa det där."

¹⁹⁹ Hur sa jag det? Jag känner Dig inte. Det finns en kvinna till med tuberkulos. Du är helad, syster. Gud välsigne Dig! Ursäkta mig, Du bad för en kvinna med tuberkulos, för det är en gråhårig kvinna. Ja. All right, tro det! All right, Han är här. Det är Hans Närvaro.

²⁰⁰ Här är nu vad Han sa: "Dessa tecken ska följa dem, som tror. Om de lägger sina händer på de sjuka, ska de bli friska." Hur skulle Han kunna ljuga? Ser Ni, det beror inte på Honom, det beror inte på mig, nu beror det på Dig. Tro nu, Du!

²⁰¹ Jag ser på en liten kvinna, som sitter där bak, just nu, hon har en massa tro. Hon och hennes man kom helt nyligen till Herren. Hon satt i just den här mötesserien, hade en bristning, som doktorn tänkte operera henne för precis innan och hennes baby skulle just till att födas. Och doktorn tänkte operera efteråt men babyn föddes och de kan inte finna något bräck längre. Det är fullständigt borta. Förstår Ni? Varför? Hon bara satt liksom. . . Hon var aldrig här uppe på plattformen, så där. Hon bara satt där bak och trodde det. Är det riktigt, fru Green, tror jag det är, där bak? Det är riktigt. Ser Ni hennes hand? Doktorn kan inte ens finna bristningen, den är fullständigt borta. Varför? Hon trodde det, steg bara ut och sa: "Det är riktigt!"

²⁰² Gör nu samma sak, Du, så kommer varenda plåga Du har att vara tvungen att lämna Dig. Gud, som kan — som kan

skicka in Någonting i en människokropp till ormbettets vålnad, som fanns i den där mannens fot, giftet, för att döda honom, och kan stoppa den och dräpa den på fläcken, hur mycket mer skulle Han inte kunna dräpa sjukdomarna i Din kropp? För den där mannen var i nöd och han måste få hjälp. Det måste Du också, om Du inte får den, dör Du.

203 Håll nu Era händer på varandra! Be inte för Dig själv, be för personen bredvid Dig. Det är kristen-liket.

204 Lär Dig det här, lär Dig det här, att som Du gör mot andra, gör Du mot Kristus. Då Du är god mot någon annan, är Du god mot Kristus. Om Du behandlar någon annan illa, behandlar Du Kristus illa. Oj, oj!

205 Å, om jag bara kunde få det här att slå an, om jag bara kunde låta människorna få se det, vad jag ser på och vad jag känner och vad jag vet pågår, ser Ni! Hur Kristus pressar på efter det där Budskapet i förmiddag, för att komma ända ner i människornas hjärtan och skapa någonting där. Inte en upphetsning, inte en sinnesrörelse (det följer ned den) utan att skapa en odödlig tro där, som inte så att säga ger sig en tum för fienden.

206 Nu kommer Han att höra mina böner, Han kommer att höra era. Be för varandra, Ni, nu, medan jag ber för Er allesammans!

207 Å, Herre, det här stora avgörande ögonblicket, vi inser, att det här kommer att betyda skillnaden mellan död och liv för många. Och jag darrar i Din Närvaro, för jag vet, Herre, Gud, att jag måste be av hela mitt hjärta. Jag inser, att även fastän det kanske inte kommer att finnas någon sjuk person ibland oss om fem minuter till, att varenda person här kommer att erkänna, att Du är här. Här står de i förmiddag, Herre. Låt de där människorna räcka upp sina händer, som visste, att jag inte känner dem och inte visste någonting om dem. Men Din Ande känner dem. Du vet deras hjärtans hemlighet, hur mycket mer känner Du inte till deras plågor och lidanden! Så, Herre, låt det ske idag, låt det ske just nu, att Din Ande rör vid deras sjuka kroppar! Ge oss det, Herre! De ber, den ene för den andre.

208 Och jag ber, käre Gud, att Den Helige Ande ska göra det så verkligt för dem, att de aldrig kommer att tvivla på det igen. Och det finns en annan sjukdom, Herre, som är mycket värre än den här fysiska sjukdomen, det är en andlig sjukdom. Må vartenda hjärta öppnas!

209 Herre, hur kan det komma sig, att Du stod där vid Abrahams sida och utförde samma sak, sa till Sara, som var "bakom" Dig, säger Skriften: "I tältet log hon", och Du sa det till henne. Och Abraham kände igen, att det där var Elohim, den store Guden. Om några minuter hade Du försvunnit ur hans åsyn.

210 Och, Herre, då Jesus stod och gjorde samma sak och sa: "Ni kallade Abraham Er 'fader' och ändå säger Ni, att

Ni känner Skrifterna.” Han sa: ”Ni far verkligen vilse och känner inte Skrifterna, inte heller Guds Kraft.” Och de kallade Honom ”Beelsebub”.

²¹¹ Men Du lovade, att i den yttersta tiden skulle Du utgjuta Din Ande igen. Profeten sa: ”Vid aftontiden ska det bli ljus.” Och här är vi.

²¹² Då den här illegitima världen tumlar omkring under synden, liksom en drucken människa raglar hem om natten, snart ska den sprängas i luften, det kommer inte ens att bli vulkanisk aska kvar av den, knappt. Och vi ser tiden ticka iväg.

²¹³ Å, Gud, ta bort vartenda tvivel från oss! Flytta in oss i den banan just nu! Kom, Helige Ande! Håll ut Dina stora vingar, ruva över den här lilla åhörarskaran av människor just nu och låt Dig genomsyra deras hjärtan och låt dem känna, att Du är i gudomlig Närvaro, att det är Du: ”Jag är Herren, som helar alla Dina sjukdomar.”! Och må Din Närhet göra någonting åt deras hjärtan, som får dem att gå härifrån i förmiddag och tro med allt, som finns i dem! Och må vareda sjuk och plågad person bli helad!

²¹⁴ För som Din tjänare står jag och fördömer vareda djävul, fördömer sjukdomen, fördömer Satan.

²¹⁵ Du har förlorat och Du är ingenting annat än en bluff. Och vi kräver att du visar färg i förmiddag i Jesu Kristi Namn. Och som Hans tjänare, som predikar Hans Ord och säger människorna Sanningen, hur de ska komma rätt och att inrätta sig efter Guds Ord, fördömer jag Dig, Satan, i Jesu Kristi Namn. Ge Dig iväg från vareda en av dessa människor, som har kommit från när och fjärran för att bli helade! Kom bort från den här åhörarskaran och från de här människorna, besvär jag Dig vid den levande Guden! Och Bibeln säger: ”En rättfärdig mans effektiva, innerliga bön ska förmå mycket.” Och många rättfärdiga män har sina händer lagda på de sjuka här i förmiddag. Å, Satan, Du skulle tycka om att få dem att tro, att det var jag, då skulle Du ta härligheten ifrån dem. Men det är deras tro på Gud också, de tror på Gud! Och Du kommer att vara tvungen att flytta genom deras tro. Så ge Dig iväg härifrån och far till det yttersta mörkret, där Du hör hemma! Jag fördömer Dig i Jesu Kristi Namn, med myndigheten i Guds Bibel och mitt uppdrag, givet av en Ängel. Gå nu i Jesu Kristi Namn och låt dem vara ifred! Amen.

²¹⁶ Tror Ni av hela Ert hjärta, att Ni är helade? Räck upp Din hand, säg: ”Nu tar jag emot Jesus Kristus som min Helbrägdagörare. Alla skuggor har försvunnit ifrån mig. Nu tar jag emot Honom i Hans Krafts fullhet, i Hans Närvaros salighet. Jag tar emot Honom.”

Min tro ser upp till Dig,
 Du Golgatas Lamm,
 Gudomlige Frälsare.
 Hör mig nu då jag ber,
 Ta bort alla mina synder,
 Och låt mig aldrig irra
 Bort ifrån Dig!

Låt oss nu räcka upp våra händer riktigt älskvärt mot
 Honom nu!

Medan jag traskar i livets mörka labyrint
 Och sorgen sprider sig omkring mig,
 Var Du min Guide, o gud!
 Bjud mörker bli till dag,
 Torka sorg och fruktan bort
 Och låt mig aldrig irra
 Bort ifrån Dig!

[Broder Branham börjar nynna *Min tro ser upp till
 Dig.* – Utg.] . . . rik nåd!

Församlingen och dess tillstånd
(The Church And Its Condition)
 Söndag förmiddag den 5 augusti 1956

Trång är porten
(Strait Is The Gate)
 Söndag förmiddag den 1 mars 1959

En församling, som förförts av världen
(A Deceived Church, By The World)
 Söndag förmiddag den 28 juni 1959

Dessa Budskap av broder Willam Marrion Branham, som franbars på engelska i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., har tagits från magnetbandsinspelningar och tryckts på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2015 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
 PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
 P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org